

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3237/2021
22.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца ДОО „Екоградња пројект С.Г.“ са седиштем у Ковину, кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник Никола Мађинац, адвокат из ..., против тужене Општине Ковин, коју заступа Правобранилаштво Општине Ковин, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8567/19 од 14.05.2020. године, у седници одржаној дана 22.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8567/19 од 14.05.2020. године у делу става првог изреке којим је одлучено о жалби тужиоца против пресуде Вишег суда у Смедереву П 276/19 од 24.06.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8567/19 од 14.05.2020. године, у преосталом делу става првог изреке којим је одлучено о жалби тужиоца против решења Вишег суда у Смедереву П 276/19 од 15.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 276/19 од 24.06.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете исплати износ од 13.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.04.2016. године до исплате и захтев за утврђење дискриминаторског поступања тужене према тужиоцу на начин ближе описан у изреци пресуде, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Решењем Вишег суда у Смедереву П 276/19 од 15.08.2019. године, одбијен је предлог тужиоца за доношење допунске пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8567/19 од 14.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Смедереву П 276/19 од 24.06.2019. године и решење истог суда од

15.08.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом, прекорачења тужбеног захтева, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновани су ревизијски наводи да је другостепени суд учинио битну повреду из члана 374. став 1. у вези чланова 8, 229, 230, 308. и 315. ЗПП, јер је другостепени суд одлучивао без расправе и побијану одлуку засновао на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку. Супротно тврдњи ревидента овај суд сматра да је другостепени суд оценио битне жалбене наводе који су од значаја за пресуђење ове парнице, па није учињена битна повреда из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП. Ревизијски наводи о учињеним битним повредама поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, не могу се истицати у ревизији. Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду, па су без утицаја ревизијски наводи о прекорачењу тужбеног захтева јер се по члану 407. став 1. тачка 5. ЗПП, ревизија може изјавити само ако је та повреда учињена у поступку пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је пред Привредним судом у Панчеву водио спор против туженог Фонда за грађевинско земљиште, путеве и комуналну потрошњу Општине Ковин, чији је правни следбеник тужена Општина (престао је да постоји и одлука о томе објављена је у Службеном листу Општине Ковин 27.11.2014. године). Спор је вођен у предмету П 3/14 у ком је дана 14.10.2014. године било заказано рочиште за главну расправу. У овом поступку тужилац је свој захтев за утврђење засновао на тврдњи да је тужена према њему дискриминаторски поступала јер је 14.10.2014. године када је било заказано рочиште за главну расправу у наведеном предмету правно лице -Фонд за грађевинско земљиште, путеве и комуналну потрошњу Општине Ковин, још увек постојало и арбитрирало у јавном промету и било у обавези да буде присутно на рочишту за главну расправу тог дана (за које је уредно примило позив уколико није хтело да трпи последице недоласка на предметно рочиште) као и у погледу престанка пуномоћја за заступање издатог пуномоћнику Љубомиру Петковићу адвокату из ..., па захтева накнаду штете која је поводом тога настала за тужиоца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова да тужилац није био дискриминисан радњама тужене нити је на страни тужене било дискриминаторског понашања према тужиоцу.

Одредбама члана 21. Устава РС утврђено да су пред Уставом и законом сви једнаки, да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације и да је забрањена свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а

нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета. Забрана дискриминације зајемчена је и међународним правним изворима – Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода (члан 14.) и Додатним протоколом број 12 уз Европску конвенцију, као и Међународним пактом о грађанским и политичким правима (члан 26).

Закон о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, број 22/09), у члану 2. став 1. тачка 1. прописује да изрази „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе као и чланова њихових породица, или њима блиска лица на отворен или прикривен начин, а који се заснива на неком личном својству.

Одредбом члана 142. став 2. Устава прописано је да су судови самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона и других општих аката, када је то предвиђено законом, општеприхваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора. Одредбом члана 145. ст. 2, 3. и 4. Устава је прописано да се судске одлуке заснивају на Уставу, закону, потврђеном међународном уговору и пропису донетом на основу закона. Судске одлуке су обавезне за све и не могу бити предмет вансудске контроле. Судску одлуку може преиспитивати само надлежни суд, у законом прописаном поступку.

Наиме, из наведених одредаба произилази да је најбитнија карактеристика дискриминације - прављење разлике између лица које тврди да је дискриминисано и других лица у истој или упоредивој ситуацији, које при том мора бити неоправдано и мора бити везано за неко лично својство дискриминисаног лица. Према члану 45. став 2. Закона о забрани дискриминације, тужилац мора да учини вероватним да му је због неког личног својства повређено људско или мањинско право зајемчено Уставом што је неопходна претпоставка да би се могла утврдити повреда начела забране дискриминације. Уколико неоправдано неједнак третман нема за основ лично својство онда може бити реч о неком другом забрањеном противправном понашању, али не и о дискриминацији.

Тужилац је као правно лице тражио заштиту од дискриминаторског понашања тужене Општине Ковин у поступку пред Привредним судом у Панчеву, а лична својства, која тужилац наводи као основ дискриминације: јавно изражавање ставова и мишљења, јавну осуду политичке власти у поступку јавних набавки у области грађевинарства, супротстављање корупцији у поступцима јавних набавки, стручна оспособљеност за област грађевинарства и то пројектовања, политичку припадност, политичку подобност и политичко симпатизерство су својствена физичком лицу, а не и тужиоцу као правном лицу, па је и то основан разлог за одбијање тужбеног захтева, као што су правилно закључили нижестепени судови.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право. Указивање на погрешно утврђено чињенично стање није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП. Приликом одлучивања Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије, али их није посебно образлагао, ценећи да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Према члану 420. став 1. ЗПП, странке могу изјавити ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим се поступак правноснажно не окончава, нити се ради о решењу против кога је ревизија увек дозвољена, у смислу члана 420. став 3, 4. и 5. истог закона, па је одлучено као у ставу другом изреке, применом члана 413. наведеног закона

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић